

§ 51 Ceremoni för dem som blivit medlemmar i Svenska kyrkan

LARS-IVAR ERICSON:

Ordförande, ledamöter! Motion 2016:1 om välkomstceremoni för medlemmar i Svenska kyrkan har resulterat i en hel del positiva kommentarer från representanter för olika nomineringsgrupper. Jag noterar också utskottets positiva skrivningar. Jag tänkte först bara säga tack för vänligt bemötande. Efter hand har jag ändå kommit fram till att jag ska yrka bifall till motionen. Anledningen till detta är att jag ändå tror, även med respekt för att det kan finnas lokala utformningar för riten, att ett gemensamt ritual skulle kunna sätta mera fart på själva välkostprocessen. Kan de i Finland, i frikyrkorna och i Katolska kyrkan, borde ju också Svenska kyrkan kunna lägga energi på att utarbeta anvisningar för en välkomstceremoni.

Lite om bakgrunden till denna motion. Som kyrkoherde har jag alltid haft för vana att ringa upp dem som begär utträde ur Svenska kyrkan och erbjuda samtal om detta. Det var i ett sådant samtal som jag kom att tänka på, att det oftast är så i våra församlingar när det gäller inträden att vi skickar en välkomsthälsning, kanske med en inbjudan till gudstjänst och vardagsaktiviteter. Som kyrkoherde har jag då lagt mer energi under åren på att bevaka utträden än att välkomna nya medlemmar. Naturligtvis är det inte alla som inträder som önskar ha den uppmärksamhet som en ceremoni innebär, men jag tror ändå att det skulle kunna tilltala några, att Svenska kyrkan fäster så stor uppmärksamhet vid mitt inträde att det markeras genom någon form av ceremoni eller i ett val.

Därför yrkar jag bifall till motion 2016:1. Tack.

MONI HÖGLUND:

Ordförande! Jag kommer att yrka bifall till utskottets förslag, men jag vill tacka dig, Lars-Ivar, för motionen 2016:1 som väckt mycket tankar i vår syn på medlemskap och hur vi tar emot människor som vill bli medlemmar i vår kyrka.

Den som är döpt i Svenska kyrkans ordning blir upptagen som medlem i Svenska kyrkan. Det är ingen nyhet för oss. När det lilla barnet döps tror jag, att många av oss i våra församlingar har en dopfest, där vi bjuder in familjen till att uppmärksamma dopet och på så sätt välkomna barnet in i församlingen. Vi läser förmodligen också upp namnet på barnet, tonåringen, den vuxne som har blivit döpt i gudstjänsten och som vi gläds över. Jag har däremot inte hört någon församling som läser upp namnen på dem som blir medlemmar som redan är döpta i ett annat samfund eller som på nytt vill gå in i Svenska kyrkan och jag efterfrågar det. Det säger något om hur vi ser på att få ta emot människor in i vår gemenskap igen.

Vi kan alltså bli medlemmar utan att det på något sätt uppmärksammas eller att vi ens ber för den personen som blir medlem i vår kyrka. Jag håller med om att en nationellt utformad ceremoni inte bör formuleras i kyrkans antagna böcker, som Läronämnden skriver. Däremot skulle jag vilja se förslag på, hur vi kan gå till väga i våra församlingar för att välkomna människor i vår gemenskap. Vi måste låta varje medlem som blir en del av kroppen Svenska kyrkan känna sig välkomnad och betydelsefull. Det är också viktigt för oss andra i kroppen att få veta att vi har fått en ny medlem i kroppen. Det är många signaler och många som skriver om att det är fler som begär utträde. Men hur ska vi göra för att vi ska få veta att det faktiskt är en hel del som begär att få bli medlemmar också?

Jag efterfrågar exempel. Låt oss utveckla det här tillsammans. Tack.

ARON EMILSSON:

Ordförande! Vår Svenska kyrka befinner sig i en brytningstid omgiven av samhälls-omdaningar och ifrågasatt inom och utom vår kyrkliga gemenskap gällande vägval och relevans. I en tid präglad av omfattande medlemsflykt aktualiseras frågan om identitet och säregenhet. Vad är vår svenska kyrka och vad innebär medlemskapet? Parallellt med röda siffror i våra församlingslängder skönjer vi ändå en motsatt tendens. Runt om i landet söker sig människor till vår kyrka från ateism eller som invandrare från andra kristna kyrkor världen över. Andra söker sig tillbaka till vår kyrkas gemenskap efter ett utträde för många år sedan i besvikelse över kyrkans förändring men nu i förhoppning om andlig och kulturell renässans. I det sammanhanget har jag själv hört många uttrycka en önskan om en högtidlig eller fin välkomst. Motionen berör därför ett viktigt, angeläget och aktuellt ämne, även om motionens yrkande är något snävt och nämner just en nationellt utformad ceremoni. Det kan vara något stelbent, särskilt eftersom det är en fråga som kräver stort förtroende för det lokala pastoratets kompetens och variationer.

Samtidigt delar jag mycket av motionens intentioner, behovet av en nationell samling kring detta. I stället för en fast ceremoni knuten till exempelvis kyrkohandboken anser jag, att man skulle kunna tänka kring att kyrkostyrelsen bör uppdras att låta ta fram vägledning och råd för välkomstceremonier för församlingarna utan att detaljstyra genom att utbyta just erfarenheter. Erfarenheter och positiva exempel bör inhämtas från lokala församlingar inom Svenska kyrkan och andra kyrkor och från andra evangelisk-lutherska kyrkor i andra länder. Vi ser att Finska kyrkan kan vara ett intressant exempel att hämta inspiration ifrån. Nationell vägledning och råd tryggar likvärdighet över landet, samtidigt som ett ramverk utan detaljstyrning tryggar just det lokala självbestämmandet.

Låt oss över nomineringsgruppernas gränser mot bakgrund av detta tacka Lars-Ivar Ericson för en viktig motion och låt oss alla återkomma i frågan. Tack så mycket.

ULLA RICKARDSSON:

Ordförande! Bara lite kort. Ibland kan vi i Svenska kyrkan upplevas som lite ljumma. Vi sticker inte ut. Jag tycker detta med att uppmuntra inträden har ett väldigt gott syfte. Jag tror inte vi behöver göra det så märkligt som förre talaren ansåg. En enkel välkomnande räcker som sätter fokus på de här frågorna.

Bifall till motion2016:1.

NIKLAS NILSSON:

Ordförande! Som företrädare för utskottet vill jag börja med att yrka bifall till utskottets förslag. Som ni har sett i utskottets betänkande är vi ifrån Gudstjänstutskottet positiva till intentionerna i motion 2016:1. Det är själva utformandet som vi anser bör vara lokalt, eftersom förhållandena skiljer sig åt väldigt mycket runt om i vårt land. Jag har själv bott och verkat i två olika stift och har för vana att besöka församlingar när jag är ute på resor i landet. Det finns ganska stora skillnader och de lokala förhållandena bör tas i beaktande när man utformar den här typen av ceremonier.

Det är också så, att människor befinner sig i olika situationer. En del vill bli uppmärksammade, andra vill det inte, och de som vill det vill det på olika sätt. Som Gudstjänstutskottet också framhåller är det inte bara fråga om ett välkomnande i

formell mening officiellt i gudstjänst. Det handlar också om ett mottagande som ger en grund för medlemskapet i någon form av utbildning.

Det har efterfrågats en form av vägledning för församlingar. Gudstjänstutskottet välkomnar tanken på utbyte mellan församlingar men hänvisar också till kyrkohandbokens ordning för mottagande av medarbetare, som kan tjäna som ett möjligt exempel på hur ett sådant välkomnande skulle kunna se ut. Därmed finns det material att utgå ifrån för utformandet av den lokala ceremonin. Tack.

Beslut i ärendet återfinns i kyrkomötets protokoll, § 92.